

Invasie van Engeland?

Op 16 juli, drie dagen voor zijn z.g. vredesaanbod in de *Reichstag*-zitting, had Hitler, gelijk wij al eerder vermeldden, via het *Oberkommando der Wehrmacht* de drie *Wehrmacht*-onderdelen (*Heer, Kriegsmarine, Luftwaffe*) opdracht verstrekt, de invasie van Engeland voor te bereiden.¹ Enkele weken had hij laten voorbijgaan zonder enig plan op te stellen, zonder enige richtlijn aan te geven. Daarmee was kostbare tijd verloren gegaan. Hoopte hij nog steeds dat Engeland zou inbinden? Twee maanden lang, van midden juni tot midden augustus, verscheen overdag geen enkel Duits toestel boven de Britse eilanden. Zwakke nachtelijke aanvallen van een klein aantal bommenwerpers hadden nauwelijks enige uitwerking.

De Engelsen maakten van die onverwachte pauze een nuttig gebruik. Overal werd hard aangepakt, vooral in de fabrieken waar jachtvliegtuigen vervaardigd werden: de arbeiders zwoegden er twaalf tot veertien uur per dag. Van april tot september steeg de productie van jagers van 256 tot 467 per maand. Mocht het tot een Duitse invasie komen, dan gold als richtlijn dat de troepen tot het uiterste stand moesten houden; zij zouden dan gealarmeerd worden met het codewoord 'Cromwell' en bovendien zouden in het gehele land de kerkklokken beginnen te luiden. Het Britse oorlogskabinet vertrouwde overigens dat Hitler er niet in zou slagen, het Kanaal met een sterke strijdmacht over te steken: nog in juli werd besloten, van de 400 tanks die in Engeland aanwezig waren, 150 naar het Midden-Oosten te zenden samen met meer dan 100 kanonnen; er bleven dus maar 250 tanks in Engeland achter.

Het vertrouwen van het kabinet en van de Britse *Chiefs of Staff* was in de eerste plaats gebaseerd op de superioriteit van de Britse vloot en op het defensief vermogen van de *Royal Air Force*. Eigenlijk was die laatste factor de belangrijkste. Want als de *Luftwaffe* er in zou slagen, de *Royal Air Force* uit de lucht te bezemen en haar gehele bodemorganisatie te vernietigen of te verlammen, dan zouden de Engelse vlooteenheden nauwelijks meer in het Kanaal kunnen doordringen: Hitler zou er heer en meester zijn en zou, van zijn superioriteit in de lucht gebruik makend, zoveel strijdkrachten kunnen overzetten als hij wilde.

Dat alles om de superioriteit in de lucht draaide, werd ook aan Duitse kant beseft. Vooral admiraal Raeder, de *Oberbefehlshaber der Kriegsmarine*,

¹ Veel van onze gegevens over Englands militaire situatie en het Duitse invasieplan ontleen wij aan de officiële Engelse oorlogsgeschiedschrijving alsmede aan Peter Fleming: *Invasion 1940* (1957).